

III.

Заубенный ать прьстенъ.

Марія като ся нагльда добръ на хубавата си дрѣха вдигна ѿ въ одѣждохранителницата си, и едвамъ излѣзи изъ стаята си, вижда да влиза течешкомъ младата Графиня и вѣнъ отъ себя си.

» За Бога! Марія що направи? Адамаиный прьстенъ на майка ми, що бѣше въ стаята ѿ когато ся намираше тя тамъ стана невидимъ; дай ми го защо изгубуваніето му ще ти нанесе ужасно слѣдствіе. Върни ми го сегичка и всичкото може още да ся заглади. »

Марія като сѣдеше на канапето пожълтя, Боже мой! отговори, що ми думате? нѣмамъ прьстенъ-ать и нито го виждахъ въ стаята; даже и мѣсто-то си на кое-то мя оставихте въ излазанието-то си не промѣнихъ. » — « Марія, повтори Графинята Амалія закльвамъ тя у Бога дай ми прьстенъ-ать. Ты отъ истина непознаваше че ся цѣни за 100 талира, и ако го знаеше не бѣше го възла. »

Марія отговори съ слъзы: « Никакъ не познавамъ за какво ми говорите, и като никога не